

III. ACTUALITATE LEGISLATIVĂ

JUDICIAL ACTUALITY

Abstract

*During the month of January 2015, in Romania, the Criminal Law and Criminal Procedural Law have continued to be affected by the admission of some constitutional challenges, by the publishing in the Official Journal of Romania and on the Constitutional Court's official website of some unconstitutional decisions with regard to articles from the **Penal Procedure Code of Romania** [art. 211-217, art. 341 paragraph (10)] and from the **Penal Code of Romania** [art. 112¹ paragraph (2) letter a), art. 336 paragraph (1)].*

*Several normative acts were issued, introducing and implementing important changes to the **Labour Code**, to the **Tax Code** and to the **Traffic Code's Application Rules**.*

*Finally, it is appropriate to mention the republication of the **Statute regarding the organization and the profession of the insolvency practitioner**.*

Neconstituționalitate: art. 211-217 din Noul Cod de procedură penală (M. Of. nr. 33 din 15.01.2015)

Considerații introductive

În M. Of. nr. 33 din 15.01.2015, s-a publicat **Decizia Curții Constituționale nr. 712/2014** de admitere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211-217 din Noul Cod de procedură penală.

Conținutul dispozițiilor art. 211-217, declarate neconstituționale

În continuare, vom prezenta conținutul dispozițiilor art. 211-217 din Noul Cod de procedură penală, dispoziții declarate neconstituționale.

Controlul judiciar

Cu privire la controlul judiciar, vom prezenta conținutul art. 211-215.

Condiții generale: art. 211

Art. 211 privind condițiile generale are următorul conținut:

„(1) În cursul urmăririi penale, procurorul poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, dacă această măsură preventivă este necesară pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1).

(2) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța de judecată, în cursul judecății, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1)l.

Luarea măsurii controlului judiciar de către procuror: art. 212

Art. 212 privind luarea măsurii controlului judiciar de către procuror prevede următoarele:

„(1) Procurorul dispune citarea inculpatului aflat în stare de libertate sau aducerea inculpatului aflat în stare de reținere.

(2) Inculpatului prezent i se aduc la cunoștință, de îndată, în limba pe care o înțelege, infracțiunea de care este suspectat și motivele luării măsurii controlului judiciar.

(3) Măsura controlului judiciar poate fi luată numai după audierea inculpatului, în prezența avocatului ales ori numit din oficiu. Dispozițiile art. 209 alin. (6)-(9) se aplică în mod corespunzător.

(4) Procurorul dispune luarea măsurii controlului judiciar prin ordonanță motivată, care se comunică inculpatului.

Calea de atac împotriva măsurii controlului judiciar dispuse de procuror: art. 213

Art. 213 privind calea de atac împotriva măsurii controlului judiciar dispuse de procuror are următorul cuprins:

„(1) Împotriva ordonanței procurorului prin care s-a luat măsura controlului judiciar, în termen de 48 de ore de la comunicare, inculpatul poate face plângere la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.

(2) Judecătorul de drepturi și libertăți sesizat conform alin. (1) fixează termen de soluționare în camera de consiliu și dispune citarea inculpatului.

(3) Neprezentarea inculpatului nu împiedică judecătorul de drepturi și libertăți să dispună asupra măsurii luate de procuror.

(4) Judecătorul de drepturi și libertăți îl ascultă pe inculpat atunci când acesta este prezent.

(5) Asistența juridică a inculpatului și participarea procurorului sunt obligatorii.

(6) Judecătorul de drepturi și libertăți poate revoca măsura, dacă au fost încălcate dispozițiile legale care reglementează condițiile de luare a acesteia.

(7) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la pronunțarea încheierii.

Luarea măsurii controlului judiciar de către judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată: art. 214

Art. 214 privind luarea măsurii controlului judiciar de către judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată prevede următoarele:

„(1) Judecătorul de cameră preliminară în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, luarea măsurii controlului judiciar sau instanța de judecată față de inculpat, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu.

(2) Judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată sesizat potrivit alin. (1) dispune citarea inculpatului. Ascultarea inculpatului este obligatorie dacă acesta se prezintă la termenul fixat.

(3) Prezența avocatului inculpatului și participarea procurorului sunt obligatoriile.

Conținutul controlului judiciar: art. 215

Art. 215 referitor la conținutul controlului judiciar are următorul cuprins:

„(1) Pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatul trebuie să respecte următoarele obligații:

a) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

b) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței;

c) să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa de către organul judiciar care a dispus măsura, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat.

(2) Organul judiciar care a dispus măsura poate impune inculpatului ca, pe timpul controlului judiciar, să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații:

a) să nu depășească o anumită limită teritorială, fixată de organul judiciar, decât cu încuviințarea prealabilă a acestuia;

b) să nu se deplaseze în locuri anume stabilite de organul judiciar sau să se deplaseze doar în locurile stabilite de acesta;

c) să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere;

d) să nu revină în locuința familiei, să nu se apropie de persoana vătămată sau de membrii familiei acesteia, de alți participanți la comiterea infracțiunii, de martori ori experți sau de alte persoane anume desemnate de organul judiciar și să nu comunice cu acestea direct sau indirect, pe nicio cale;

e) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta;

f) să comunice periodic informații relevante despre mijloacele sale de existență;

g) să se supună unor măsuri de control, îngrijire sau tratament medical, în special în scopul dezintoxicării;

h) să nu participe la manifestări sportive sau culturale ori la alte adunări publice;

i) să nu conducă vehicule anume stabilite de organul judiciar;

j) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte arme;

k) să nu emită cecuri.

(3) În cuprinsul actului prin care se dispune luarea măsurii controlului judiciar sunt prevăzute în mod expres obligațiile pe care inculpatul trebuie să le respecte pe durata acestuia și i se atrage atenția că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor care îi revin, măsura controlului judiciar se poate înlocui cu măsura arestului la domiciliu sau măsura arestării preventive.

(4) Supravegherea respectării de către inculpat a obligațiilor care îi revin pe durata controlului judiciar se realizează de către instituția, organul sau autoritatea anume desemnate de organul judiciar care a dispus măsura, în condițiile legii.

(5) Dacă, în cadrul obligației prevăzute la alin. (2) lit. a), s-a impus inculpatului interdicția de a părăsi țara sau o anumită localitate, câte o copie a ordonanței procurorului ori, după caz, a încheierii se comunică, în ziua emiterii ordonanței sau a pronunțării încheierii, inculpatului, unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește, precum și celei în a cărei circumscripție are interdicția de a se afla acesta, serviciului public comunitar de evidență a persoanelor, Poliției de Frontieră Române și Inspectoratului General pentru Imigrări, în situația celui care nu este cetățean român, în vederea asigurării respectării de către inculpat a obligației care îi revine. Organele în drept dispun darea inculpatului în consemn la punctele de trecere a frontierei.

(6) Instituția, organul sau autoritatea prevăzute la alin. (4) verifică periodic respectarea obligațiilor de către inculpat, iar în cazul în care constată încălcări ale acestora, sesizează de îndată procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța de judecată, în cursul judecării.

(7) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, la cererea procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.

(8) În cursul urmăririi penale, procurorul care a luat măsura poate dispune, din oficiu sau la cererea motivată a inculpatului, prin ordonanță, impunerea unor

noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial, dacă apar motive temeinice care justifică aceasta, după audierea inculpatului.

(9) Dispozițiile alin. (8) se aplică în mod corespunzător și în procedura de cameră preliminară sau în cursul judecății, când judecătorul de cameră preliminară ori instanța de judecată dispune, prin încheiere, la cererea motivată a procurorului sau a inculpatului ori din oficiu, după audierea inculpatului.

Controlul judiciar pe cauțiune

Cu privire la controlul judiciar pe cauțiune vom prezenta art. 216 și 217.

Condiții generale: art. 216

Art. 216 privind condițiile generale prevede următoarele:

„(1) În cursul urmăririi penale, procurorul poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe cauțiune față de inculpat, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 223 alin. (1) și (2), luarea acestei măsuri este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1), iar inculpatul depune o cauțiune a cărei valoare este stabilită de către organul judiciar.

(2) Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară, sau instanța de judecată, în cursul judecății, poate dispune luarea măsurii controlului judiciar pe cauțiune față de inculpat, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1).

(3) Dispozițiile art. 212-215 se aplică în mod corespunzător.

Conținutul cauțiunii: art. 217

Art. 217 referitor la conținutul cauțiunii are următorul cuprins:

„(1) Consemnarea cauțiunii se face pe numele inculpatului, prin depunerea unei sume de bani determinate la dispoziția organului judiciar ori prin constituirea unei garanții reale, mobiliare ori imobiliare, în limita unei sume de bani determinate, în favoarea aceluiași organ judiciar.

(2) Valoarea cauțiunii este de cel puțin 1.000 lei și se determină în raport cu gravitatea acuzației aduse inculpatului, situația materială și obligațiile legale ale acestuia.

(3) Pe perioada măsurii, inculpatul trebuie să respecte obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) și i se poate impune respectarea uneia ori mai multora dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (2). Dispozițiile art. 215 alin. (3)-(9) se aplică în mod corespunzător.

(4) Cauțiunea garantează participarea inculpatului la procesul penal și respectarea de către acesta a obligațiilor prevăzute la alin. (3).

(5) Instanța de judecată dispune prin hotărâre confiscarea cauțiunii, dacă măsura controlului judiciar pe cauțiune a fost înlocuită cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, pentru motivele prevăzute la alin. (9).

(6) În celelalte cazuri, instanța de judecată, prin hotărâre, dispune restituirea cauțiunii.

(7) Dispozițiile alin. (5) și (6) se aplică în măsura în care nu s-a dispus plata din cauțiune, în ordinea următoare, a despăgubirilor bănești acordate pentru repararea pagubelor cauzate de infracțiune, a cheltuielilor judiciare sau a amenzii.

(8) În cazul în care dispune o soluție de netrimitere în judecată, procurorul dispune și restituirea cauțiunii.

(9) În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar pe cauțiune, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, la cererea motivată a procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de legel.

Sesizarea Curții Constituționale

Curtea Constituțională a fost sesizată de Judecătoria Satu Mare – Secția penală în Dosarul nr. 3.407/296/2014 cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 211-215 din Noul Cod de procedură penală într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de înlocuire a măsurii controlului judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul excepției susține faptul că prevederile art. 211-215 din Noul Cod de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale invocate, întrucât nu reglementează un termen rezonabil pentru care să poată fi dispusă măsura controlului judiciar.

Conform opiniei formulate de Judecătoria Satu Mare – Secția penală, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că măsura controlului judiciar este una neprivativă de libertate, care poate fi dispusă de procuror, de judecătorul de cameră preliminară sau de instanța de judecată și care presupune îndeplinirea unor condiții expres reglementate referitoare la existența unor probe sau indicii temeinice din care să rezulte suspiciunea rezonabilă că persoana în cauză a săvârșit o infracțiune și că aplicarea măsurii este necesară pentru buna desfășurare a procesului penal sau pentru a-l împiedica pe suspect sau inculpat să comită noi infracțiuni sau să se sustragă de la urmărirea penală sau de la judecată.

Avocatul Poporului susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, măsura controlului judiciar prevăzută la art. 211-215 din Noul Cod de procedură penală este o măsură preventivă de sine stătătoare, persoana în privința căreia este dispusă nefiind eliberată dintr-o stare anterioară de

detenție. Se observă că, potrivit art. 202 alin. (1) și alin. (4) lit. b) din Noul Cod de procedură penală, controlul judiciar poate fi dispus dacă există probe și indicii temeinice că o persoană a săvârșit o infracțiune și, dacă este necesar, în scopul bune desfășurări a procesului penal sau al împiedicării sustragerii suspectului sau inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni; iar, conform art. 211 din același cod, măsura controlului judiciar poate fi luată doar față de inculpat, de către procuror și de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de cameră preliminară în procedură de cameră preliminară sau de către instanța de judecată în cursul judecății. Se subliniază faptul că dispozițiile art. 241 din Noul Cod de procedură penală prevăd în mod expres cazurile în care măsurile preventive, deci și măsura controlului judiciar, încetează de drept și că, potrivit art. 242 din Noul Cod de procedură penală, aceste măsuri sunt revocate din oficiu sau la cerere, fiind reglementate expres cazurile de revocare. Pentru aceste motive, se conchide că măsura preventivă a controlului judiciar se dispune, încetează, se revocă sau se înlocuiește în condițiile legii procesual penale și că aplicarea ei presupune o restrângere a drepturilor constituționale invocate de autorul excepției conformă cu prevederile art. 53 din Constituție, respectiv impusă de necesitatea asigurării desfășurării instrucției penale.

Argumentele reținute de Curtea Constituțională

În continuare, vom prezenta o parte dintre argumentele reținute de Curte.

Astfel, Curtea constată că măsura controlului judiciar a fost reglementată de Codul de procedură penală intrat în vigoare la 1 februarie 2014 ca o măsură preventivă, alături de reținere, controlul judiciar pe cauțiune, arestul la domiciliu și arestarea preventivă, sediul materiei constituindu-l art. 202 alin. (4) și art. 211-215.

Curtea enumeră o serie de decizii referitoare la liberarea provizorie sub control judiciar și liberarea provizorie pe cauțiune:

- Decizia nr. 36/2004, publicată în M. Of. nr. 130 din 13.02.2004;
- Decizia nr. 521/2009, publicată în M. Of. nr. 357 din 27.05.2009;
- Decizia nr. 30/2011, publicată în M. Of. nr. 115 din 15.02.2011;
- Decizia nr. 755/2011, publicată în M. Of. nr. 662 din 16.09.2011.

Curtea reține faptul că, în ceea ce privește criticile formulate în aceste decizii, acestea au vizat întotdeauna doar condițiile în care se puteau dispune aceste măsuri (existența condițiilor legale ce trebuie îndeplinite pentru ca persoana arestată preventiv să poată cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, existența limitei de 18 ani a pedepsei închisorii, în cazul infracțiunilor săvârșite cu intenție, pentru care s-a dispus arestarea, diferența existentă între infracțiunile săvârșite cu intenție și cele săvârșite din culpă, din perspectiva posibilității de acordare a liberării provizorii sub control judiciar și a liberării provizorii sub cauțiune), și nu termenele pentru care ele puteau fi dispuse.

Curtea constată că autorul excepției critică doar dispozițiile art. 211-215 din Noul Cod de procedură penală, ce reglementează instituția controlului judiciar, însă acestea, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile art. 216 și 217 din Noul Cod de procedură penală, referitoare la controlul judiciar pe cauțiune, întrucât cele două măsuri formează împreună subcategoria măsurilor preventive neprivative de libertate, urmând aceleași reguli și același regim juridic. Nici pentru controlul judiciar pe cauțiune, din Noul Cod de procedură penală, respectiv art. 216 și 217 și art. 241, nu prevăd un termen și o durată maximă pentru care această măsură poate fi dispusă. Pentru acest motiv, potrivit art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional, în caz de admitere a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 211-215 din Noul Cod de procedură penală, urmează a se pronunța și asupra constituționalității dispozițiilor art. 216 și 217 din Noul Cod de procedură penală, constatând că acestora din urmă le sunt aplicabile mutatis mutandis argumentele de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 211-215 din Noul Cod de procedură penală. În consecință, art. 216 și art. 217 din Noul Cod de procedură penală sunt neconstituționale, încălcând art. 23, art. 25, art. 26, art. 39, art. 41 și art. 45 raportate la art. 53 din Legea fundamentală.

Efectele deciziilor Curții Constituționale

În privința efectelor deciziilor Curții Constituționale, potrivit art. 147 alin. (1) din Constituție, „Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de dreptl.

În cauză, Curtea reține că remedierea deficienței de reglementare constatate prin prezenta decizie până la data publicării ei în Monitorul Oficial determină înlăturarea viciului de neconstituționalitate și menținerea în fondul activ al legislației a dispozițiilor art. 211-217 din Noul Cod de procedură penală, împreună cu corectivele aduse în sensul arătat prin prezenta decizie.

Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență: republicat (Hotărârea UNPIR nr. 3/2007)

Considerații introductive

În M. Of. nr. 33 din 15.01.2015, s-a republicat **Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007** privind aprobarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în

insolvență și a Codului de etică profesională și disciplină ale Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România.

Hotărârea nr. 3/2007 a fost republicată în temeiul art. II din Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2014 (publicată în M. Of. nr. 804 din 4.11.2014) pentru modificarea și completarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, aprobat prin Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007 privind aprobarea Statutului de organizare și funcționare și a Codului de etică profesională și disciplină ale Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România, dându-se textelor o nouă numerotare.

Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007 a fost republicată în M. Of. nr. 678 din 6.10.2010, și a mai fost modificată și completată prin:

- Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 4/2011 (publicată în M. Of. nr. 555 din 4.08.2011) pentru modificarea și completarea anexei nr. I la Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007 privind aprobarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență și a Codului de etică profesională și disciplină ale Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România;

- Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2012 (publicată în M.Of. nr. 794 din 26.11.2012) pentru modificarea anexei nr. I la Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007 privind aprobarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în Insolvență și a Codului de etică profesională și disciplină ale Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România;

- Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 1/2013 (publicată în M. Of. nr. 134 din 14.03.2013, rectificată în M. Of. nr. 253 din 7.05.2013) pentru modificarea și completarea Hotărârii Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007 privind aprobarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în Insolvență și a Codului de etică profesională și disciplină ale Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România.

Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007, așa cum a fost republicată în M. Of. nr. 33 din 15.01.2015 este constituită din trei articole.

La primul articol, se prevede aprobarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență, statut prevăzut în anexa nr. 1.

Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență

Statutul privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență este structurat pe paisprezece capitole, astfel:

Capitolul I („Dispoziții generale, obiective și atribuții”): art. 1-6;

Capitolul II („Membrii Uniunii. Drepturile și obligațiile acestora”): art. 7-20;

Capitolul III („Organizarea și conducerea Uniunii”): art. 21-52;

Capitolul IV („Organizarea și conducerea filialelor”): art. 53-62;

Capitolul V („Accesul în profesia de practician în insolvență”): art. 63-76;

Capitolul VI („Pregătirea profesională”): art. 77;

Capitolul VII („Îndrumătorii de stagiu”): art. 78 și 79;

Capitolul VIII („Registrul formelor de organizare. Conținut, înscrierel”): art. 80 și 81;

Capitolul IX („Înregistrarea în Registrul formelor de organizare”): art. 82-84;

Capitolul X („Tabloul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România”): art. 85-90;

Capitolul XI („Patrimoniul și veniturile Uniunii”): art. 91-96;

Capitolul XII („Procedura de administrare a fondului de lichidare constituit conform art. 4 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței”): art. 97-103;

Capitolul XIII („Abateri și sancțiuni”): art. 104-113;

Capitolul XIV („Dispoziții finale”): art. 114.

De asemenea, Statutul cuprinde și opt anexe referitoare la:

- reguli de desfășurare a examenului pentru dobândirea calității de practician în insolvență stagiar;

- metodologie de atestare a calificării de practician în insolvență și a calității de membru al Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România;

- regulament privind procedura disciplinară;

- nivelul taxelor pentru operațiunile legate de Registrul formelor de organizare;

- nivelul taxelor și cotizațiilor, precum și plafonul minim de asigurare profesională;

- acte de constituire a cabinetelor individuale, contracte de societate, contracte de asociere cabinete;

- Formatul Tabloului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România;

- Formatul Registrului formelor de organizare.

La cel de-al doilea articol, se prevede aprobarea Codului de etică profesională și disciplină al Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România, așa cum este prevăzut în anexa nr. 2.

Codul de etică profesională și disciplină al Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență

Codul de etică profesională și disciplină ale Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență este structurat pe șase capitole, astfel:

Capitolul I („Introducere”): art. 1 și 2;

Capitolul II („Principii fundamentale”): art. 3-42;

Capitolul III („Comportamentul profesional”): art. 43-46;

Capitolul IV („Etica exercitării profesiei”): art. 47-50;

Capitolul V („Relațiile între membrii Uniunii”): art. 51 și 52;

Capitolul VI („Dispoziții finale”): art. 53 și 54.

La cel de-al treilea articol, se dispune faptul că anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din respectiva hotărâre.

Regulamentul de aplicare a O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

În **M. Of. nr. 35 din 15.01.2015**, s-a publicat **Hotărârea nr. 11/2015 pentru modificarea și completarea Regulamentului de aplicare a O.U.G. nr. 195/2002** privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin H.G. nr. 1.391/2006.

La **art. I**, se prevede modificarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în M. Of. nr. 876 din 26.10.2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

Abrogarea alin. (2)-(4) de la art. 38 din Regulament

La pct. 1, se dispune faptul că la art. 38, alin. (2)-(4) se abrogă. Anterior adoptării acestei măsuri, alin. (2)-(4) aveau următorul cuprins:

„(2) Posesorul unui permis de conducere valabil numai pentru categoria Tr are dreptul să conducă și un ansamblu de vehicule format dintr-un tractor și una sau două remorci.

(3) Au dreptul să conducă vehicule din categoria Tr și posesorii permiselor de conducere valabile pentru una dintre categoriile B, BE, C sau CE, după cum urmează:

a) posesorul permisului de conducere valabil pentru categoria B are dreptul să conducă tractor rutier, cu masa maximă autorizată de până la 3.500 kg, la care se poate atașa o remorcă a cărei greutate maximă autorizată să fie mai mică de 750 kg;

b) posesorul permisului de conducere valabil pentru categoria BE are dreptul să conducă tractor rutier, cu masa maximă autorizată de până la 3.500 kg, la care se

poate ataşa o remorcă a cărei greutate maximă autorizată să fie mai mică de 3.500 kg;

c) posesorul permisului de conducere valabil pentru categoria C are dreptul să conducă tractor rutier, cu masa maximă autorizată mai mare de 3.500 kg, la care se poate ataşa o remorcă a cărei greutate maximă autorizată să fie mai mică de 750 kg;

d) posesorul permisului de conducere valabil pentru categoria CE are dreptul să conducă tractor rutier, cu masa maximă autorizată mai mare de 3.500 kg, la care se poate ataşa o remorcă a cărei greutate maximă autorizată să fie mai mică decât greutatea maximă a tractorului.

(4) Posesorul unui permis de conducere valabil pentru categoriile D sau DE are dreptul să conducă și vehicule din categoria Tb – troleibuz].

Modificarea art. 97 din Regulament

La pct. 2, se dispune faptul că la art. 97, **alin. (1)** se modifică.

Vechea reglementare

Conform vechii reglementări, copiii cu vârsta sub 12 ani sau cu înălțimea sub 150 cm trebuiau să poarte centuri de siguranță adaptate greutății și dimensiunilor lor, iar cei cu vârsta sub 3 ani se transportau numai în dispozitive de reținere omologate.

Noua reglementare

Conform noii reglementări, *copiii cu o înălțime de până la 135 cm pot fi transportați în autovehicule echipate cu sisteme de siguranță pentru conducător și pasageri, denumite în continuare sisteme de siguranță, doar dacă sunt fixați sau prinși cu ajutorul unui dispozitiv de fixare în scaun pentru copii instalat în autovehicul.*

La pct. 3, se dispune faptul că la art. 97, se introduc zece noi alineate, alin. (1¹)-(1¹⁰), cu următorul cuprins:

„(1¹) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul transportului în autovehicule destinate transportului public de persoane, precum și în taxi, dacă în acesta din urmă copilul ocupă orice alt loc decât cel de pe scaunul din față. Transportul copilului în vârstă de până la 3 ani, în acest caz, se realizează sub supravegherea unei persoane, alta decât conducătorul de autovehicul.

(1²) Copiii cu o înălțime de peste 135 cm pot fi transportați în autovehicule echipate cu sisteme de siguranță doar dacă poartă centuri de siguranță pentru adulți, reglate astfel încât să nu treacă peste zona gâtului sau feței, ori dacă sunt fixați sau prinși cu ajutorul unui dispozitiv de fixare în scaun pentru copii instalat în autovehicul.

(1³) Prin dispozitiv de fixare în scaun pentru copii, în sensul prezentului articol, se înțelege un ansamblu de componente capabil să fixeze un copil în poziția șezut sau culcat, care poate cuprinde o combinație de chingi ori elemente flexibile cu o cataramă de fixare, dispozitive de reglare, elemente de prindere și, în unele cazuri, un scaun suplimentar și/sau un scut pentru impact, ce poate fi ancorat la un autovehicul, ori un sistem constituit dintr-un dispozitiv parțial de fixare în scaun utilizat împreună cu centura de siguranță cu rol de prindere a copilului sau de fixare a dispozitivului, cum ar fi, fără a se limita la

acestea, scaun de siguranță pentru copii, pernă de înălțare, care poate fi folosită împreună cu o centură de siguranță pentru adulți, portbebe-coșuleț pentru sugari, scaun pentru sugari, chingă de ghidare, precum și centură și sisteme de centuri pentru copii.

(1⁴) Dispozitivul de fixare în scaun pentru copii prevăzut la alin. (1) și (1²) trebuie să fie omologat și adecvat pentru caracteristicile fizice ale copiilor. Clasificarea, reglementările privind standardele de omologare și utilizarea acestor dispozitive în funcție de grupele de masă și componența sistemelor sunt prevăzute în anexa nr. 1F.

(1⁵) Dispozitivul de fixare în scaun pentru copii se instalează pe locurile din spate ale autovehiculului, în conformitate cu instrucțiunile de montare furnizate de către producătorul acestuia, cum ar fi manual, prospect sau publicația electronică cu instrucțiuni care indică în ce mod și în care tipuri de autovehicule poate fi folosit sistemul în condiții de siguranță.

(1⁶) Prin excepție de la prevederile alin. (1⁵), tipurile de dispozitiv de fixare în scaun pentru copii care, potrivit instrucțiunilor producătorului, pot fi montate inclusiv pe locul din față destinat pasagerilor prin orientarea cu fața spre direcția opusă direcției normale de deplasare a autovehiculului se instalează pe acest loc doar în situația în care conducătorul dezactivează airbagul frontal corespunzător locului, chiar și în cazul autovehiculului prevăzut cu un mecanism care detectează în mod automat prezența dispozitivului instalat și blochează declanșarea airbagului frontal corespunzător locului, sau dacă autovehiculul nu este echipat cu airbag frontal corespunzător locului.

(1⁷) Dispozițiile prevăzute la alin. (1⁶) se aplică în mod corespunzător și în cazul tipurilor de dispozitiv de fixare în scaun pentru copii care, potrivit instrucțiunilor producătorului, pot fi montate inclusiv pe locul din față destinat pasagerilor prin orientarea cu fața spre direcția normală de deplasare a autovehiculului.

(1⁸) Se exceptează de la obligația de a fi fixat sau prins cu ajutorul unui dispozitiv de fixare în scaun pentru copii ori de a purta centura de siguranță pe timpul transportului copilul pentru care este eliberat un certificat medical de scutire pe motiv medical grav în care să fie menționată afecțiunea care contraindică purtarea acestor sisteme de siguranță.

(1⁹) Transportul copilului în condițiile prevăzute la alin. (1⁸) se realizează pe locurile din spate ale autovehiculului. În cazul copilului în vârstă de până la 3 ani, transportul se realizează sub supravegherea unei persoane, alta decât conducătorul de autovehicul.

(1¹⁰) Conducătorul de autovehicul care transportă un copil în condițiile prevăzute la alin. (1⁸) are obligația să aibă asupra sa certificatul medical, în conținutul căruia trebuie să fie menționată durata de valabilitate a acestuia. Dispozițiile prevăzute la alin. (6) se aplică în mod corespunzător.

La pct. 4, se dispune faptul că, la art. 97, **alin. (2)** se modifică.

Vechea reglementare

Conform vechii reglementări, conducătorilor de autovehicule le era interzis să transporte copii cu vârsta de până la 12 ani pe scaunul din față, chiar dacă erau ținuți în brațe de persoane majore, în timpul deplasării pe drumurile publice.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, copiii în vârstă de până la 3 ani nu pot fi transportați în autovehicule care nu sunt echipate cu sisteme de siguranță.

La pct. 5, se dispune faptul că, la art. 97, se introduc trei noi alineate, alin. (2¹)-(2³), cu următorul cuprins:

„(2¹) Prin excepție de la prevederile alin. (2), copiii în vârstă de până la 3 ani pot fi transportați sub supravegherea unei persoane, alta decât conducătorul de autovehicul, în autovehicule destinate transportului public de persoane, precum și în taxi dacă în acesta din urmă ocupă orice alt loc decât cel de pe scaunul din față.

(2²) Prin excepție de la prevederile alin. (2), copiii în vârstă de până la 3 ani pentru care este eliberat certificatul medical prevăzut la alin. (1⁸) sunt transportați în autovehicule care nu sunt echipate cu sisteme de siguranță pe locurile din spate ale acestuia, sub supravegherea unei persoane, alta decât conducătorul de autovehicul. Dispozițiile prevăzute la alin. (1¹⁰) se aplică în mod corespunzător.

(2³) Copiii cu vârsta de peste 3 ani, având o înălțime de până la 150 cm, pot fi transportați în autovehicule care nu sunt echipate cu sisteme de siguranță doar dacă ocupă, pe timpul transportului, orice alt loc decât cel de pe scaunele din față.

Modificarea art. 148 din Regulament

La pct. 6, se prevede abrogarea pct. 5 al art. 148. Acesta prevedea faptul că era interzis conducătorului de autovehicul sau de tramvai, printre altele, să transporte copii în vârstă de până la 12 ani pe scaunul din față al autovehiculului, chiar dacă erau ținuți în brațe de persoane majore.

Modificarea art. 225 din Regulament

La pct. 7, se dispune faptul că art. 225 se modifică.

Vechea reglementare

În vechea reglementare se dispune faptul că anexele nr. 1A - 1E făceau parte integrantă din respectivul regulament.

Noua reglementare

Conform noii reglementări, anexele **nr. 1A - 1F** fac parte integrantă din prezentul regulament.

Mențiuni

La pct. 8, după art. 225 se introduce următoarea mențiune:

„Prezenta hotărâre transpune în legislația națională prevederile art. 1 alin. (3) și (4), art. 2 alin. (1) lit. a) pct. (i), (ii) și (iii), lit. b) și c) și art. 5 tezele întâi, a doua și a treia din Directiva 91/671/CEE a Consiliului din 16 decembrie 1991 de armonizare a legislațiilor statelor membre privind utilizarea obligatorie a centurii de siguranță în vehiculele cu o capacitate mai mică de 3,5 tone, publicată în Jurnalul Oficial, seria L, nr. 373 din 31 decembrie 1991, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 aprilie 2003 de modificare a Directivei 91/671/CEE a Consiliului privind apropierea legislațiilor

statelor membre referitoare la utilizarea obligatorie a centurilor de siguranță în vehiculele cu masa de sub 3,5 tone și prin Directiva de punere în aplicare 2014/37/UE a Comisiei din 27 februarie 2014 de modificare a Directivei 91/671/CEE a Consiliului privind utilizarea obligatorie a centurilor de siguranță și a sistemelor de siguranță pentru copii în vehiculele^l.

Anexa nr. 1F

La pct. 9, se prevede faptul că se introduce o nouă anexă, anexa nr. 1F („Clasificarea, reglementările privind standardele de omologare și utilizarea dispozitivelor de fixare în scaun pentru copii în funcție de grupele de masă și componența sistemelor^l”), având cuprinsul prevăzut în anexa la prezenta hotărâre.

La art. II alin. (1), se prevede faptul că pentru o perioadă de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, poliția rutieră din cadrul Poliției Române desfășoară activități de informare a participanților la trafic, astfel cum aceștia sunt definiți prin O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la obligațiile conducătorului de autovehicul și la condițiile privind transportul copiilor în autovehiculele prevăzute la art. 97 alin. (1)-(2³) din Regulamentul de aplicare a O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin H.G. nr. 1.391/2006, cu modificările și completările ulterioare. Informarea se realizează prin intermediul mai multor instrumente și/sau acțiuni specifice, cum ar fi, fără a se limita la acestea, comunicate de presă și informare prin mass-media, postarea informațiilor pe site-ul Poliției Române, organizarea unor acțiuni specifice în trafic sau în mod direct, în trafic, prin polițiștii rutieri.

La alin. (2), se dispune faptul că în scopul realizării activității prevăzute la alin. (1), poliția rutieră din cadrul Poliției Române colaborează cu persoane juridice, organizații, organisme responsabile de siguranță rutieră, organizații neguvernamentale care își desfășoară activitatea în domeniul siguranței rutiere și cluburile automobiliste interesate și cooperează cu alte instituții și autorități ale administrației publice de la nivel central și local, în condițiile legii.

Alte prevederi ale H.G. nr. 11/2015

Art. III H.G. nr. 11/2015

Prevederile art. I pct. 2, 3 și 5 intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial.

Art. IV H.G. nr. 11/2015

H.G. nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a O.U.G nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în M. Of. nr. 876 din 26.10. 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial dându-se textelor o nouă numerotare.

Respectiva hotărâre transpune în legislația națională prevederile art. 1 alin. (1) (parțial) și alin. (2) din Directiva de punere în aplicare 2014/37/UE a Comisiei din 27 februarie 2014 de modificare a Directivei 91/671/CEE a Consiliului privind utilizarea obligatorie a centurilor de siguranță și a sistemelor de siguranță pentru copii în vehicule, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 59 din 28 februarie 2014.

Neconstituționalitate: art. 112¹ alin. (2) lit. a) („Confiscarea specială”) din Noul Cod penal și alte excepții importante

Conform comunicatului de presă din data de 15.01.2015, **Plenul Curții Constituționale** s-a reunit pentru a soluționa excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 112¹ alin. (2) lit. a) din **Codul penal** (Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în M. Of. nr. 510 din 24.07.2009), dar și alte excepții importante.

1. Noul Cod penal

Conținutul art. 112¹ alin. 2) lit. a)

Art. 112¹ alin. 2) privitor la condițiile care trebuie îndeplinite pentru a se dispune confiscarea extinsă, prevede la lit. a): „valoarea bunurilor dobândite de persoana condamnată, într-o perioadă de 5 ani înainte și, dacă este cazul, după momentul săvârșirii infracțiunii, până la data emiterii actului de sesizare a instanței, depășește în mod vădit veniturile obținute de aceasta în mod licit;”.

Excepție de neconstituționalitate admisă

Ca urmare a deliberărilor, Curtea, cu majoritate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că **dispozițiile art. 112¹ alin. (2) lit. a) NCP sunt constituționale în măsura în care confiscarea extinsă nu se aplică asupra bunurilor dobândite înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 63/2012** pentru modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

2. Alte excepții

Curtea s-a mai pronunțat și cu privire la următoarele excepții:
O.U.G. nr. 34/2006

O altă excepția asupra căreia Curtea Constituțională s-a pronunțat a fost excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 271¹-271² din O.U.G. nr.

34/2006 (publicată în M. Of. nr. 418 din 15.06.2006) privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.

Conținutul art. 271¹-271²

Art. 271¹ are următorul conținut:

„(1) În scopul de a proteja autoritatea contractantă de riscul unui eventual comportament necorespunzător, contestatorul are obligația de a constitui garanția de bună conduită pentru întreaga perioadă cuprinsă între data depunerii contestației/cererii/plângerii și data rămânerii definitive a deciziei Consiliului/hotărârii instanței de judecată de soluționare a acesteia.

(2) Contestația/Cererea/Plângerea va fi respinsă în cazul în care contestatorul nu prezintă dovada constituirii garanției prevăzute la alin. (1).

(3) Garanția de bună conduită se constituie prin virament bancar sau printr-un instrument de garantare emis în condițiile legii de o societate bancară ori de o societate de asigurări și se depune în original la sediul autorității contractante și în copie la Consiliu sau la instanța de judecată, odată cu depunerea contestației/cererii/plângerii.

(4) Cuantumul garanției de bună conduită se stabilește prin raportare la valoarea estimată a contractului ce urmează a fi atribuit, astfel:

a) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. a) și b);

b) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. c), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 10.000 euro, la cursul BNR de la data constituirii garanției;

c) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. a) și b), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 25.000 euro, la cursul BNR de la data constituirii garanției;

d) 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. c), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 100.000 euro, la cursul BNR de la data constituirii garanției.

(5) Garanția de bună conduită trebuie să aibă o perioadă de valabilitate de cel puțin 90 de zile, să fie irevocabilă și să prevadă plata necondiționată la prima cerere a autorității contractante, în măsura în care contestația/cererea/plângerea va fi respinsă.

(6) În cazul în care, în ultima zi de valabilitate a garanției de bună conduită, decizia Consiliului sau hotărârea instanței de judecată nu este rămasă definitivă, iar contestatorul nu a prelungit valabilitatea garanției de bună conduită în aceleași condiții de la alin. (1)-(5), autoritatea contractantă va reține garanția de bună conduită. Prevederile art. 271² alin. (3)-(5) se aplică în mod corespunzător.

(7) Prevederile alin. (1)-(6) se aplică în mod corespunzător și în situația în care plângerea împotriva deciziei Consiliului este formulată de o altă persoană decât autoritatea contractantă sau contestator, conform art. 281¹.

Art. 271² dispune următoarele:

„(1) În cazul în care contestația este respinsă de către Consiliu sau de către instanța de judecată, atunci când contestatorul se adresează direct instanței, autoritatea contractantă are obligația de a reține garanția de bună conduită de la momentul rămânerii definitive a deciziei Consiliului/hotărârii instanței de judecată. Reținerea se aplică pentru loturile la care contestația a fost respinsă.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul în care contestatorul renunță la contestație/cerere/plângere.

(3) Măsura prevăzută la alin. (1) nu va fi aplicată în cazul în care Consiliul/instanța de judecată respinge contestația ca rămasă fără obiect sau în cazul în care s-a renunțat la contestație/cerere/plângere, ca urmare a adoptării de către autoritatea contractantă a măsurilor de remediere necesare, în condițiile art. 256³ alin. (1).

(4) În situația în care Consiliul admite contestația, respectiv instanța competentă admite plângerea formulată împotriva deciziei Consiliului de respingere a contestației, autoritatea contractantă are obligația de a restitui contestatorului garanția de bună conduită, în cel mult 5 zile de la momentul rămânerii definitive a deciziei/hotărârii.

(5) În situația în care contestatorul se adresează direct instanței de judecată și aceasta admite cererea introdusă, prevederile alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(6) Sumele încasate de autoritatea contractantă din executarea garanției de bună conduită reprezintă venituri ale autorității contractante¹.

Excepție de neconstituționalitate admisă

Ca urmare a deliberărilor, Curtea, cu majoritate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că **dispozițiile art. 271² alin.(1) și (2) din O.U.G. nr. 34/2006 sunt neconstituționale.**

Legea nr. 198/2004

De asemenea, Curtea s-a pronunțat și asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 (publicată în M. Of. nr. 487 din 31.05.2004, abrogată) privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, raportate la cele ale art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică.

Conținutul art. 9 teza a doua

Art. 9 teza a doua dispunea faptul că acțiunea formulată în conformitate cu prevederile prezentului articol se soluționează potrivit dispozițiilor art. 21-27 din Legea nr. 33/1994 (republicată în M. Of. nr. 472 din 5.07.2011) privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii. În acest caz, plata despăgubirii se face de către expropriator în termen de 30 de zile de la data solicitării, pe baza hotărârii judecătorești definitive și irevocabile de stabilire a cuantumului acesteia.

Excepție de neconstituționalitate admisă

În urma deliberărilor Curtea, cu unanimitate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile **art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 raportate la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 sunt neconstituționale.**

O.U.G. nr. 34/2013

O altă excepție, cu privire la care, Curtea s-a pronunțat este excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 pct. 2 din O.U.G. nr. 34/2013 (publicată în M. Of. nr. 267 din 13.05.2013) privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea (prin care au fost introduse alin. (1¹)-(1³) în art. 78 din Legea fondului funciar nr. 18/1991) Legii fondului funciar nr. 18/1991 (publicată în M. Of. nr. 1 din 5.01.1998) și ale art. 3 lit. e), art. 4 alin. (1) și art. 12 alin. (3) din aceeași ordonanță de urgență.

Conținutul art. 78 alin. (1¹)-(1³)

La art. 20 pct. 2 se dispune faptul că la art. 78 se introduc trei noi alineate, alin. (1¹)-(1³), cu următorul cuprins:

„(1¹) Schimbarea categoriei de folosință în alte categorii de folosință a pajiștilor, înregistrate ca atare la data de 1 ianuarie 2007, așa cum este prevăzut în primul paragraf al alin. (2) al art. 6 din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.290/2005, (CE) nr. 247/2006, (CE) nr. 378/2007 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.782/2003, cu modificările și completările ulterioare, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 30 din 31 ianuarie 2009, în Registrul agricol, este interzisă.

(1²) Fac excepție de la prevederile alin. (1¹) terenurile ocupate de pajiști care, prin degradare sau poluare, și-au pierdut total ori parțial capacitatea de producție, terenuri pe care se vor executa lucrări de ameliorare și amenajare, potrivit reglementărilor legale în vigoare, precum și terenurile care sunt exceptate sau pentru care nu se aplică prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991.

(1³) Actele administrative sau juridice emise ori încheiate cu nerespectarea prevederilor alin. (1¹) sunt lovite de nulitate absolută”.

Excepție de neconstituționalitate admisă

Curtea, cu unanimitate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că **prevederile art. 78 alin. (1¹) și (1³) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 sunt constituționale în măsura în care schimbarea categoriei de folosință a pajiștilor în Registrul agricol se realizează de la data intrării în vigoare a O.U.G. nr. 34/2013.**

Conținutul art. 3 lit. e), art. 4 alin (1) și art. 12 alin. (3)

În ceea ce privește art. 3 lit. e), art. 4 alin (1) și art. 12 alin. (3) din O.U.G. nr. 34/2013, acestea prevăd următoarele:

Potrivit art. 3 lit. e), sunt supuse regimului de organizare, administrare și exploatare pajiștile proprietate privată a persoanelor fizice și juridice.

Art. 4 alin (1) prevede faptul că Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale prin intermediul registrului agricol va centraliza anual suprafețele din categoria de folosință pajiști permanente pentru verificarea, controlul și menținerea suprafeței totale ocupate cu pajiști în România la data de 1 ianuarie 2007, așa cum este prevăzut în art. 6 alin. (2) primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1.290/2005, (CE) nr. 247/2006, (CE) nr. 378/2007 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.782/2003.

Art. 12 alin. (3) dispune faptul că beneficiarii constituirii și reconstituirii dreptului de proprietate potrivit legilor proprietății au obligația de a menține categoria de folosință pajiști.

Excepție de neconstituționalitate admisă

Curtea, cu unanimitate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că **prevederile art. 4 alin. (1) din O.U.G. nr. 34/2013 sunt constituționale în măsura în care obligația de menținere în categoria de folosință a pajiștilor**

incumbă deținătorilor de pajiști înregistrate ca atare în Registrul agricol la data intrării în vigoare a O.U.G. nr. 34/2013.

Deciziile sunt definitive și general obligatorii și se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și instanțelor care au sesizat Curtea Constituțională.

Argumentațiile reținute în motivarea soluțiilor pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziilor, care se publică în Monitorul Oficial.

RIL: art. 431 alin. (1) NCPP, art. 215 alin. (8) NCPP, art. 50 alin. (2) Legea 10/2001, art. 285¹ O.U.G. nr. 34/2006

Conform comunicatului de presă din data de 19 ianuarie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii - a soluționat două recursuri în interesul legii, cu privire la dispoziții din Codul de procedură penală.

Decizia nr. 3/2015: Codul de procedură penală

Prin Decizia nr. 3/2015, ÎCCJ admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Înalta Curte s-a pronunțat cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 431 alin. (1) din Codul de procedură penală (Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedura penală publicată în M. Of. nr. 486 din 15.07.2010).

Art. 431, la alin. (1), prevede: „*Instanța examinează admisibilitatea în principiu, în camera de consiliu, fără citarea părților*”.

Astfel, Curtea a decis că:

Admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează în cameră de consiliu, fără citarea părților, cu participarea procurorului.

Decizia nr. 4/2015: Codul de procedură penală

Prin Decizia nr. 4/2015, ÎCCJ, admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Astfel, Înalta Curte s-a pronunțat cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 215 alin. (8) din Codul de procedură penală.

Art. 215, la alin. (8) dispune următoarele: „*În cursul urmăririi penale, procurorul care a luat măsura poate dispune, din oficiu sau la cererea motivată a inculpatului, prin ordonanță, impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial, dacă apar motive temeinice care justifică aceasta, după audierea inculpatului*”.

Astfel, Curtea a decis că:

În cursul urmăririi penale, competența de a dispune impunerea unor noi obligații pentru inculpat ori înlocuirea sau încetarea celor dispuse inițial revine procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție a soluționat alte două recursuri în interesul legii, privind dispoziții din Legea nr. 10/2001 și dispoziții din O.U.G. nr. 34/2006.

Decizia ÎCCJ nr. 1/2015: Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv

Prin Decizia nr. 1/2015, ÎCCJ a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Înalta Curte s-a pronunțat cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 50 alin. (2) și 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 (republicată în M. Of. nr. 789 din 2.09.2005), cu modificările și completările ulterioare.

Art. 50, la alin. (2), stabilește următoarele: *„Cererile sau acțiunile în justiție privind restituirea prețului actualizat plătit de chiriașii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu eludarea prevederilor Legii nr. 112/1995, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile sunt scutite de taxe de timbru*].

Art. 50¹, la alin. (1) prevede următoarele: *„Proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare*].

Astfel, Curtea a decis că:

Instanța de judecată investită cu soluționarea unei cereri în plata prețului de piață, întemeiată pe prevederile art. 50¹ alin. (1) din Legea nr. 10/2001, poate acorda reclamantului prețul actualizat plătit la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului (M. Of. nr. 279 din 29 noiembrie 1995; cu modificările ulterioare), în cazul în care constată ca fiind îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 numai dacă s-a formulat un capăt de cerere distinct în acest sens.

Decizia nr. 2/2015: O.U.G. nr. 34/2006

Prin Decizia nr. 2/2015 ÎCCJ admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj.

Înalta Curte s-a pronunțat cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 285¹ raportat la art. 287¹⁷ alin. (2) din O.U.G. nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii (publicată în M. Of. nr. 418 din 15.05.2006), aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006 (publicată în M. Of. nr. 625 din 20.07.2006, cu rectificare în M. Of. nr. 662 din 1.08.2006) cu modificările și completările ulterioare.

Art. 285¹ stabilește: „*Plângerea formulată împotriva deciziei pronunțate de Consiliu se taxează cu 50% din sumele prevăzute la art. 287¹⁷*”.

Art. 287¹⁷, la alin. (2), prevede: „Cererile neevaluabile în bani se taxează cu 4 lei”.

Astfel, Curtea a decis că:

Plângerea formulată împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor se taxează cu 50% din suma prevăzută la art. 287¹⁷ alin. (2).

Neconstituționalitate: art. 341 alin. (10) („Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară”) NCPP

În M. Of. nr. 52 din 22.01.2015, s-a publicat D.C.C. nr. 663/2014, privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339-348 din Codul de procedură penală.

Curtea Constituțională a fost sesizată să se pronunțe cu privire la prevederile art. 339-348 din Codul de procedură penală, dar a constatat faptul că doar dispozițiile art. 341 alin. (10) din Codul de procedură penală potrivit cărora judecătorul de cameră preliminară se pronunță „fără participarea procurorului și a inculpatului” sunt neconstituționale.

Conținutul dispozițiilor art. 339-348, cu privire la care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate:

Art. 339 („*Plângerea împotriva actelor procurorului*”) are următorul conținut:

„(1) *Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului sau,*

după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel ori de procurorul șef de secție al parchetului.

(2) În cazul când măsurile și actele sunt ale prim-procurorului, ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel, ale procurorului șef de secție al parchetului ori au fost luate sau efectuate pe baza dispozițiilor date de către aceștia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător atunci când ierarhia funcțiilor într-o structură a parchetului e stabilită prin lege specială.

(4) În cazul soluțiilor de clasare ori de renunțare la urmărire, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluția.

(5) Ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior și se comunică persoanei care a făcut plângerea și celorlalte persoane interesate.

(6) Dispozițiile art. 336-338 se aplică în mod corespunzător, dacă legea nu dispune altfel.

Art. 340 („Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimiteră în judecată”) prevede următoarele:

„(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

(2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.

Art. 341 („Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară”) stabilește următoarele:

„(1) După înregistrarea plângerii la instanța competentă, aceasta se trimite în aceeași zi judecătorului de cameră preliminară. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.

(2) Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare, care este comunicat, împreună cu un exemplar al plângerii, procurorului și părților, care pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Petentului i se va comunica

termenul de soluționare. Persoana care a avut în cauză calitatea de inculpat poate formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

(3) Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite judecătorului de cameră preliminară dosarul cauzei.

(4) În situația în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta, împreună cu dosarul cauzei, instanței competente.

(5) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților.

(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:

1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;

2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:

a) respinge plângerea ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecății cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;

d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.

(9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și inculpatul pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(10) Contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a inculpatului, putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată și menține dispoziția de începere a judecății;

b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.

(11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei.

Potrivit art. 342 („Obiectul procedurii în camera preliminară”), „Obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală”.

Conform art. 343 („Durata procedurii în camera preliminară”), „Durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță”.

Art. 344 („Măsurile premergătoare”) are următorul cuprins:

„(1) După sesizarea instanței prin rechizitoriu, dosarul se repartizează aleatoriu judecătorului de cameră preliminară.

(2) Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește sau la

adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură, aducându-i-se totodată la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(3) În cazurile prevăzute de art. 90, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(4) La expirarea termenelor prevăzute la alin. (2) și (3), judecătorul de cameră preliminară comunică cererile și excepțiile formulate de către inculpat ori excepțiile ridicate din oficiu parchetului, care poate răspunde în scris, în termen de 10 zile de la comunicare”.

Art. 345 („Procedura în camera preliminară”) prevede următoarele:

„(1) Dacă s-au formulat cereri și excepții ori a ridicat din oficiu excepții, judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra acestora, prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului, la expirarea termenului prevăzut la art. 344 alin. (4).

(2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei”.

Art. 346 („Soluțiile”) are următorul cuprins:

„(1) Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a inculpatului. Încheierea se comunică de îndată procurorului și inculpatului.

(2) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții ori nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea termenelor prevăzute la art. 344 alin. (2) sau (3), judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecății.

(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.

(4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.

(5) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.

(6) Dacă apreciază că instanța sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 și 51, care se aplică în mod corespunzător.

(7) Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecății exercită funcția de judecată în cauză”.

Art. 347 („Contestația”) prevede următoarele:

„(1) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (1), procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)-(5).

(2) Contestația se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate. Când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația se judecă de către completul competent, potrivit legii.

(3) Dispozițiile art. 343-346 se aplică în mod corespunzător”.

Art. 348 („Măsurile preventive în procedura de cameră preliminară”) are următorul conținut:

„(1) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță, la cerere sau din oficiu, cu privire la luarea, menținerea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a măsurilor preventive.

(2) În cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispozițiilor art. 207”.

D.C.C. nr. 663/2014

Prin Decizia nr. 663/2014, Curtea a decis următoarele:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată cu privire la art. 341 alin. (10) și constată că **soluția legislativă cuprinsă în art. 341 alin. (10)** din Codul de procedură penală potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „fără participarea procurorului și a inculpatului” este **neconstituțională**.

De asemenea, prin Decizia nr. 663/2014, Curtea Constituțională respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (5), art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1), precum și a dispozițiilor art. 347 alin. (3) raportate la cele ale art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1) și art. 346 alin. (1) din Codul de procedură penală și respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată cu privire la dispozițiile art. 339, art. 340, art. 341 alin. (1)-(4), alin. (6)-(9) și alin. (11), art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)-(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)-(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din Codul de procedură penală și constată că sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Codul muncii: Modificările punct cu punct

În M. Of. nr. 52 din 22.01.2015, s-a publicat Legea nr. 12/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 privind Codul muncii (republicată în M. Of. nr. 345 din 18.05.2011) cu modificările și completările ulterioare.

În Legea nr. 12/2015, se prevede modificarea mai multor articole din Codul muncii, și anume articole din Titlul II privitor la contractul individual de muncă, (mai exact, încheierea contractului individual de muncă, încetarea de drept a contractului individual de muncă, munca prin agent de muncă temporară) și din Titlul III privitor la timpul de muncă și timpul de odihnă (concediul de odihnă anual și alte concedii ale salariaților).

Modificări survenite cu privire la contractul individual de muncă

Modificarea art. 16

Art. 16, care face parte din capitolul privitor la încheierea contractului individual de muncă, se modifică prin introducerea a două alineate, alin. (5) și (6).

Potrivit alin. (5), „Absentele nemotivate și concediile fără plată se scad din vechimea în muncă”.

Conform alin. (6), „*Fac excepție de la prevederile alin. (5) concediile pentru formare profesională fără plată, acordate în condițiile art. 155 și 156*”.

Modificarea art. 56

Art. 56, care face parte din capitolul privitor la încetarea de drept a contractului individual de muncă reglementând cazurile de încetarea a contractului individual de muncă de drept.

Vechea reglementare

În vechea reglementare, art. 56 prevedea, la lit. c) încetarea de drept a contractului individual de muncă „*La data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare; la data comunicării deciziei de pensie în cazul pensiei de invaliditate, pensiei anticipate parțiale, pensiei anticipate, pensiei pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei standard de pensionare*”.

Noua reglementare

În noua reglementare art. 56 prevede, la lit. c), încetarea de drept a contractului individual de muncă „*La data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare; la data comunicării deciziei de pensie în cazul pensiei de invaliditate de **gradul III**, pensiei anticipate parțiale, pensiei anticipate, pensiei pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei standard de pensionare; la data comunicării deciziei medicale asupra capacității de muncă în cazul invalidității de **gradul I sau II***”.

Modificarea art. 92

Art. 92, care face parte din capitolul privitor la munca prin agent de muncă temporară, se modifică prin **introducerea a două alineate**, alin. (3) și (4).

Conținutul alin. (3) și (4), conform noii reglementări

Potrivit alin. (3), „*Salariul primit de **salariatul temporar** pentru fiecare misiune nu poate fi inferior celui pe care îl primește salariatul utilizatorului, care prestează aceeași muncă sau una similară cu cea a salariatului temporar*”.

Conform alin. (4), „*În măsura în care utilizatorul nu are angajat un astfel de salariat, salariul primit de **salariatul temporar** va fi stabilit luându-se în considerare salariul unei persoane angajate cu contract individual de muncă și care prestează aceeași muncă sau una similară, astfel cum este stabilit prin contractul colectiv de muncă aplicabil la nivelul utilizatorului*”.

Modificări aduse cu privire la timpul de muncă și timpul de odihnă

În continuare vom prezenta modificările survenite la art. 145 și 146 care fac parte din capitolul privind concediile, mai exact din secțiunea referitoare la concediul de odihnă anual și alte concedii ale salariaților.

Modificarea art. 145

La art. 145, se modifică alin. (2) și se introduc trei alineate, alin. (4)-(6).

Vechea reglementare

În vechea reglementare, se prevedea la alin. (2): „**Durata efectivă a concediului de odihnă anual** se stabilește în contractul individual de muncă, cu respectarea legii și a contractelor colective aplicabile, și se acordă proporțional cu activitatea prestată într-un an calendaristic”.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, la alin. (2), se stabilește: „**Durata efectivă a concediului de odihnă anual** se stabilește în contractul individual de muncă, cu respectarea legii și a contractelor colective de muncă aplicabile”.

Potrivit alin. (4), „**La stabilirea duratei concediului de odihnă anual**, perioadele de incapacitate temporară de muncă și cele aferente concediului de maternitate, concediului de risc maternal și concediului pentru îngrijirea copilului bolnav se consideră perioade de activitate prestată”.

La alin. (5), se dispune „În situația în care incapacitatea temporară de muncă sau concediul de maternitate, concediul de risc maternal ori concediul pentru îngrijirea copilului bolnav a survenit în timpul **efectuării concediului de odihnă anual**, acesta se întrerupe, urmând ca salariatul să efectueze restul zilelor de concediu după ce a încetat situația de incapacitate temporară de muncă, de maternitate, de risc maternal ori cea de îngrijire a copilului bolnav, iar când nu este posibil urmează ca zilele neefectuate să fie reprogramate”.

Potrivit alin. (6), „Salariatul are dreptul la concediu de odihnă anual și în situația în care incapacitatea temporară de muncă se menține, în condițiile legii, pe întreaga perioadă a unui an calendaristic, angajatorul fiind obligat să acorde concediul de odihnă anual într-o perioadă de **18 luni** începând cu anul următor celui în care acesta s-a aflat în concediu medical”.

Modificarea art. 146**Vechea reglementare**

În vechea reglementare, art. 146 era constituit din patru articole, care prevedeau următoarele:

Potrivit alin. (1), „*Concediul de odihnă se efectuează în fiecare an*”.

La alin. (2), se prevedea o excepție de la prevederile alin. (1), astfel *efectuarea concediului în anul următor era permisă numai în cazurile expres prevăzute de lege sau în cazurile prevăzute în contractul colectiv de muncă aplicabil*.

La alin. (3), se prevedea: „*Angajatorul este obligat să acorde concediu, până la sfârșitul anului următor, tuturor salariaților care într-un an calendaristic nu au efectuat integral concediul de odihnă la care aveau dreptul*”.

Potrivit alin. (4), „*Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă*”.

Noua reglementare

În noua reglementare, art. 146 are trei articole, care conțin următoarele prevederi:

Potrivit alin. (1), „**Concediul de odihnă se efectuează în fiecare an**”.

La alin. (2), se prevede „*În cazul în care salariatul, din motive justificate, nu poate efectua, integral sau parțial, concediul de odihnă anual la care avea dreptul în anul calendaristic respectiv, cu acordul persoanei în cauză, angajatorul este obligat să acorde concediul de odihnă neefectuat într-o perioadă de **18 luni** începând cu anul următor celui în care s-a născut dreptul la concediul de odihnă anual*”.

Potrivit alin. (3), „**Compensarea în bani** a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă”.

Abrogarea unor dispoziții din alte acte normative la data intrării în vigoare a Legii nr. 12/2015

Conținutul art. 22 alin. (3) din O.G. nr. 6/2007**Vechea reglementare**

La art. 22 alin. (3), anterior adoptării acestei măsuri, se prevedea „*În cazul în care funcționarul public, din motive justificate, nu poate efectua, integral sau parțial, concediul de odihnă la care avea dreptul în anul calendaristic respectiv, cu acordul*

persoanei în cauză, autoritatea sau instituția publică este obligată să acorde concediul de odihnă neefectuat, până la sfârșitul anului următor”.

Noua reglementare

Conform noii reglementări, se abrogă **art. 22 alin. (3)** din O.G. nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, (publicată în M. Of. nr. 66 din 29.01.2007, cu modificările și completările ulterioare), aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, cu modificările ulterioare.

Conținutul art. 23 alin. (4) din O.G. nr. 10/2008

Vechea reglementare

La art. 23 alin. (4), se prevedea, anterior adoptării acestei măsuri „*Concediul de odihnă se efectuează în fiecare an. În cazul în care, din motive justificate, personalul contractual din sectorul bugetar nu a putut efectua concediul de odihnă la care avea dreptul într-un an calendaristic, cu acordul persoanei în cauză, angajatorul este obligat să acorde concediul până la sfârșitul anului următor*”.

Noua reglementare

Potrivit noii reglementări, se abrogă **art. 23 alin. (4)** din O.G. nr. 10/2008 (publicată în M. Of. nr. 79 din 1.02.2008), aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008 (publicată în M. Of. nr. 706 din 17.10.2008), cu modificările și completările ulterioare, privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit O.U.G. nr. 24/2000 (publicată în M. Of. nr. 138 din 31.03.2000) privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 (publicată în M. Of. nr. 266 din 16.07.1998, ulterior abrogat) privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale.

Neconstituționalitate: art. 336 („Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe”) alin. (1) NCP

În M. Of. nr. 69 din 27.01.2015, s-a publicat D.C.C. nr. 732/2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (1) și (3) din Codul penal (Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în M. Of. nr. 510 din 24.07.2009).

D.C.C. nr. 732/2014

Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate ridicată cu privire la **art. 336 alin. (1)** și a constatat faptul că **sintagma „la momentul prelevării mostrelor biologice”** din cuprinsul art. 336 alin. (1) este **neconstituțională**.

În continuare, vom prezenta conținutul art. 336 alin. (1) NCP:

Conținutul art. 336 NCP alin. (1)

Art. 336 al Noului Cod penal se intitulează **„Conducerea unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe”** și prevede, la alin. (1):

„Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă”.

Alte precizări privitor la D.C.C. nr. 732/2014

După cum am menționat mai sus, excepția de neconstituționalitate ridicată avea în vedere și dispozițiile art. 336 alin. (3) NCP, care prevăd următoarele:

„Dacă persoana aflată în una dintre situațiile prevăzute în alin. (1) și alin. (2) efectuează transport public de persoane, transport de substanțe sau produse periculoase ori se află în procesul de instruire practică a unor persoane pentru obținerea permisului de conducere sau în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani”.

Însă, prin aceeași decizie, Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (3) NCP.

Codul fiscal modificat prin O.G. nr. 4/2015. Prezentare generală

În M. Of. nr. 74 din 28 ianuarie 2015, s-a publicat **O.G. nr. 4/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal** (M. Of. nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modif. ult.).

Prin respectiva ordonanță se aduc modificări cu privire la dispozițiile generale, la impozitul pe venit, taxa pe valoare adăugată și la contribuțiile sociale obligatorii.

În continuare vom prezenta pe scurt prevederile O.G. nr. 4/2015. Modificările aduse prin respectiva ordonanță Codului fiscal, prezentate detaliat, vor face obiectul unor articole viitoare.

Articolele din Codul fiscal modificate de O.G. nr. 4/2015

Titlul I intitulat „Dispoziții generale” (art. 11)

În cadrul Titlului I („Dispoziții generale”) se modifică, la Capitolul IV („Reguli de aplicare generală”) art. 11, articol care conține prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal.

Titlul III intitulat „Impozitul pe venit” (art. 46¹, 55, 55¹, 68¹, 71¹, 82 și 94)

În cadrul Titlului III („Impozitul pe venit”) la Capitolul II („Venituri din activități independente”) se introduce un nou articol, art. 46¹, privitor la veniturile scutite.

La Capitolul III („Venituri din salarii”) se modifică art. 55, care definește veniturile din salarii și se introduce un nou art. 55¹ referitor la veniturile scutite.

La Capitolul VI („Venituri din pensii”) se modifică art. 68¹ privind veniturile neimpozabile.

La Capitolul VII („Venituri din activități agricole, silvicultură și piscicultură”): se introduce art. 71¹, privind veniturile scutite.

La Capitolul X („Venitul net anual impozabil”) art. 82 privitor la stabilirea plăților anticipate de impozit, se modifică prin introducerea unui nou alineat, alin. (1¹).

La Capitolul XIV: („Dispoziții tranzitorii și finale”) art. 94 privind dispozițiile tranzitorii se modifică prin introducerea a două noi alineate, alin. (20) și (21).

Titlul VI intitulat „Taxa pe valoarea adăugată” (art. 150¹, 151², 153, 155¹, 156³)

În cadrul Titlului VI („Taxa pe valoarea adăugată”) La Capitolul XI („Persoanele obligate la plata taxei”) se introduce art. 150¹, intitulat „Persoana

obligată la plata taxei pentru achiziții intracomunitare” și se modifică art. 151², articol ce privește răspunderea individuală și în solidar pentru plata taxei.

La Capitolul XII („Obligații”), se modifică mai multe articole: art. 153 privind înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA, art. 154, care conține prevederi generale referitoare la înregistrare, art. 155¹ referitor la alte documente și art. 156³, privind decontul special de taxă și alte declarații.

Titlul IX² intitulat „Contribuții sociale obligatorii” (art. 296²⁰)

În cadrul Titlului IX² („Contribuții sociale obligatorii”), se introduce un nou capitol, Capitolul I¹ intitulat „Categorii de persoane fizice exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate”, care cuprinde art. 296²⁰ modificat, articol care conține prevederi speciale.

Alte prevederi ale O.G. nr. 4/2015

O.G. nr. 4/2015, mai prevede faptul că ori de câte ori prin alte acte normative se face trimitere la art. 151 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, trimiterea se consideră a fi făcută la art. 150¹ din respectiva lege.

De asemenea, în ceea ce privește intrarea în vigoare, respectiva ordonanță stabilește faptul că dispozițiile cu privire la art. 11, 46¹, 55, 55¹, 68¹, 71¹, 82, 94 și 156³ intră în vigoare la data de 1 februarie 2015.

În schimb, prevederile art. 150¹, 151², 153, 154 și 155¹, precum și prevederile privind trimiterea la art. 150¹ intră în vigoare la data intrării în vigoare a prevederilor art. III pct. 8 din O.U.G. nr. 92/2014 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea unor acte normative, publicată în M. Of. nr. 957 din 30 decembrie 2014, și anume la 45 de zile de la data publicării acesteia din urmă în Monitorul Oficial.